

Irina Bjørnø

10 danske lignelser

Irina Bjørnø

10 danske lignelser

«Издательские решения»

Bjørnø I.

10 danske lignelser / I. Bjørnø — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-961852-8

“En dejlig anderledes og kort e-bog. Man kender jo nok mest lignelser som noget fra Bibelen, hvis man ellers overhovedet har interesse for den slags. De 10 lignelser er forskellige i udtryk og handler om alt fra hverdagens småting og glæden ved at være haveejers til at have en følelse af magtesløshed når naturens luner viser sig. Taknemmelighed over livet, men også irritationen ved at vi ikke passer på hinanden. Om man så er enig eller ej så kan det godt give noget at tænke over.”

Boganmeldelse

ISBN 978-5-44-961852-8

© Bjørnø I.

© Издательские решения

Содержание

Forord. Små historier, som jeg har hørt fra Serafim	6
Tak	7
Lignelse 1	8
Lignelse 2	10
Lignelse 3	12
Конец ознакомительного фрагмента.	13

10 danske lignelser

Irina Bjørnø

Proofreader Inger Guldberg

Photograph Irina Bjørnø

© Irina Bjørnø, 2019

© Irina Bjørnø, photos, 2019

ISBN 978-5-4496-1852-8

Created with Ridero smart publishing system

Forord. Små historier, som jeg har hørt fra Serafim

Hvem er Serafim? Serafim er en lille engel, som kommer til mig i nattens stille timer og fortæller alle de historier, som jeg skriver. Det er ikke mine historier. Det er hans fortællinger, som jeg sætter ned på papir på tre forskellige sprog: Russisk, Dansk og Engelsk. Mens jeg skriver, sidder han på min skulder og holder øje med, at jeg skriver nøjagtigt det, han har fortalt mig. Ikke det jeg synes, men det han ønsker skal skrives.

Serafim er navnet på min morfars bror, som var en berømt russisk forfatter for omkring hundrede år siden. Det var hans pseudonym, og ikke hans rigtige navn. Han hed Aleksander Popov, men han brugte navnet Serafim.

Da jeg senere i livet begyndte at skrive små historier og lignelser, begyndte jeg at høre en mands stemme inde i hovedet. Hans stemme kom til mig om natten og fortalt mig den næste historie. I Rusland har vi en engel, som hedder Serafim. Stemmen, jeg hører, kommer også fra en engel. Englen Serafim.

Nogle historier er morsomme, andre historier er lidt triste, men jeg kan ikke vælge eller fravælge, hvad jeg skal skrive om. Jeg er Serafims talerør, som hver dag modtager og skriver hans ord ned på min iPad, på papir eller på mobiltelefonens notater.

Hvorfor skal jeg skrive under hans kyndige og insisterende vejledning – og til hvem? Det ved jeg faktisk ikke. Men jeg kan ikke lade være med at skrive. Og han kan ikke stoppe sine fortællinger. Her er hans sidste, ti fortællinger. Værsgo! Nu er de jeres!

Irina Bjørnø

De, der har øjne, kan læse
De, der har hjerne, kan forstå
De, der har hjerte,
vil bede for fred —
og for Dannevang!

Tak

Jeg vil gerne takke *den Korte Avis* og specielt avisens redaktør, Karen Jespersen, for støtte, samarbejde og mulighed for at publicere mine værker til gavn for de mange danskere, som elsker deres land. Jeg håber, at mine små fortællinger vil åbner deres hjerter og fylde dem med kærlighed til vort skønne hjemland, gamle Danmark.

Lignelse 1

Fortællingen om min have og de to store fugle

Jeg har en have, som jeg elsker. Der har jeg plantet træer og buske, og blomster og grønne krydderurter i store krukker. Der vokser også mange forskellige frugttræer. Jeg tager mig godt af min have. Jeg trimmer træerne, gøder jorden, og i sommerens tørkeperioder vander jeg min have med haveslangen. Træerne vokser og glæder mig med kølig skygge og lyden af bladenes raslen i vinden. Buskene bliver fyldt med dejlige bær, og de grønne krydderurter bruger jeg helt hen i efteråret. Min have er al den tid, energi, opmærksomhed og penge værd, som jeg med glæde har investeret i den.

I min have kommer der også fugle. Jeg har lavet et lille bassin til dem, hvor de bader i sommervarmen. Jeg har også lavet et fuglehus, hvor de kan spise i sikkerhed i de magre vintermåneder. Fugle kommer og forsvinder igen alt efter årstiden, men de giver mig vidunderlig fuglesang året rundt. Min have er fyldt med fuglesang og fuglekvidder. Jeg har sat et bord under et gammelt piletræ, og tit sidder jeg der om eftermiddagen og drikker te, lytter til fuglene og ser på dem, som plasker i fuglebadet.

Min have var perfekt indtil sidste forår. En stille eftermiddag dukkede et par store fugle op. De begyndte at skræmme nervøse spurve og solsorte bort fra fuglehuset. De to store fugle byggede en rede i mit gamle piletræ, som mit tebord stod under. Til konstruktionen af reden, trak de græstotter op af plænen og tog blomster og blade fra blomsterkummerne. Reden var stor og grim. Alt var rodet, grenene strittende til alle sider, og jeg følte, den virkede truende.

Efter kort tid lå der 2 store, mørke æg i reden, og fra disse æg blev der snart klækket to store «kyllinger» – uhyggelige, med udspilede, stirrende øjne og med kæmpestore næb. De skreg hele dagen, og forhindrede mig i at arbejde udenfor. Det var ikke fuglesang – men et konstant råb om mad, mad og atter mad!

Nu flyver mine spurve ikke længere ind i haven for at bade før solnedgang. De er bange for de store fugle. Stære og solsorte kommer nu også alt for sjældent, og nattergalens smukke aftentriller har jeg ikke hørt siden ungerne blev klækket.

Jeg bad ikke disse fugle om at bygge rede i mit træ. De kom af sig selv, og de medbragte deres egne regler – og de informerede ikke mig om deres planer og mål. De begynde bare at ændre mit liv! «Kyllingerne» i reden vågner allerede længe før dag gry og begynder at skrike.

Jeg har næsten ingen søvn fået, siden de kom i min have, og mit kreative skrivearbejde er gået i stå. Jeg er irriteret og søvnig hele tiden, og jeg begynder at hade disse store fugle, deres «kyllinger» og deres grimme rede. Jeg kan ikke mere sidde under piletræet og drikke eftermiddagste – der falder konstant fugleklatrer ned, ligesom en fjendes bomber. Jeg har fjernet bordet under træet og er begyndt at drikke min te inde i huset – selv når vejret er varmt og tillokkende.

Jeg inviterede ikke fuglene ind i mit liv. De invaderede mit træ uden tilladelse. De begyndte at leve efter deres egne regler samtidig med, at de ignorerede mine fuldstændigt. Mit liv er blevet en tortur. Jeg ved, at hvis jeg tillader dem at bo hos mig i denne sommer, så kommer de sikkert igen til næste år og i årene frem. De behøver ikke at leve i min have! De har ødelagt mit liv, min have, min perfekte verden, hvor alt var så godt og harmonisk. De prøver at lave om på mine livsværdier. Men hvad kan jeg gøre?

Og så kom jeg til at tænke på dig, min kære læser! Vil du hjælpe mig med at træffe en afgørelse? Du kender måske problematikken? Elsker du naturen? Når alt kommer til alt, har du sikkert også regler i dit liv? Ikke sandt?

Så fortæl mig venligst, hvad jeg skal gøre:

1. Skal jeg tage reden med fugleungerne og flytte den ind i skoven, næste gang forældrene er på jagt efter mad. Så kan jeg nyde min have og beholde mine regler. Samtidig kan jeg respektere fuglenes regler, og vi vil ikke længere blande os i hinandens liv.

2. Skal jeg aflive de skrigende fugleunger, når forældrene ikke er hjemme i reden? På den måde vil de ikke kunne finde deres unger, når de kommer tilbage, og formodentligt vil de så aldrig mere komme hos mig. Så kan jeg sætte min tebord tilbage under mit gamle piletræ – og igen drikke te og nyde fuglelivet i min have.

3. Skal jeg acceptere ulejligheden med fuglene og forandre mine livsværdier i fremtiden? Skal jeg begynde at stå tidligt op og gå tidligere i seng? Skal jeg bruge ørepropper, mens jeg arbejder på computeren? Skal jeg drikke min te indenfor, og kun se på haven fra vinduerne?

Hvilken beslutning vil du anbefale mig, min kære læser? Skal jeg respektere mine egne livsværdier? Det er trods alt min have, mine træer og mit liv! Eller vil du anbefale mig at tage imod de fremmede fugle og lave om på mine livsværdier selv om jeg IKKE bryder mig om nye regler? Måske er det bedst at bære reden ind i den nærliggende skov – fordi store fugle ikke er skabt til at leve i en parcelhushave? Hvad skal jeg gøre?

Skriv venligst dit forslag til mig.

Irina Bjørnø, haveejer.

Lignelse 2

Om lille kongerige og gæster

Der var engang et kongerige, som lå på en lille ø midt i et koldt hav. Kongeriget var lille og meget skønt. Alt var rent og smukt vedligeholdet. Midt i kongeriget var en skov, og i skoven lå et lille hus med en fin have omkring. Her boede en familie med tre, dejlige børn. Beboerne i huset var flittige og skabte skønhed omkring sig. Alt i deres liv var godt, og de havde mange, smukke ting i huset: Gamle billeder i rammer, en gyngestol, et klaver og en antik bogreol med dejlige bøger.

Børnene havde blå øjne, blondt hår og var velopdragne. De hilste pænt «goddag» og «farvel» og spiste pænt alt hvad de fik serveret. Forældrene var glade og legede tit med børnene. Familien havde også en lille hund, Fido, og en stribet kat, Klaus. De var ikke rige, men alt var pænt, nydeligt og velholdt.

Alle var glade, og der kom tit naboer eller familiemedlemmer på besøg. Familien gik i kirke i forbindelse med højtiderne jul og påske, og hvis de var inviteret, kom de også til en barnedåb eller et bryllup. Sådan var deres liv. Stille og roligt. Uden konflikter og ufred. Trygt og lykkeligt. Familien holdt børnefødselsdage og fejrede andre mærkedage. De snakkede tit om livet i andre lande, og de kunne ikke forstå, hvordan mennesker kunne skabe krig og ødelæggelser. Men de sendte altid penge til nødhjælp i de lande, som var ramt af krig.

En efterårsdag, hvor det regnede meget, og skoven var våd og stille, bankede nogen på deres dør. Faderen åbnede døren og så en forkommen skikkelse i underligt tøj stå udenfor. Manden var temmelig våd og meget træt. Han kunne ikke sige noget, men gav faderen et stykke papir, hvor der kun var skrevet ordet, «hjælp!». Faderen og moderen inviterede den stakkels mand ind i huset og gav ham aftensmad og husly. Sådan kom den fremmede mand ind i deres liv.

Efter et stykke tid blev den fremmede mand i stand til at kommunikere lidt med familien, og han fortalte dem, at han var flygtet fra krigen i sit hjemland. Hans kone og børn var der stadig, men han ville så gerne også have dem hos sig i skoven.

- Hvorfor er der krig i jeres land? – spurgte faderen.
- Vi har krig, fordi vi elsker vores gud, og de andre stammer ønsker ikke, at vi elsker ham.
- Underligt, sagde faderen. Gud! Hvordan er jeres gud?
- Vores gud er den bedste gud i verden! Han er retfærdig og stor. Vi beder til ham hver time, og han har mange regler, som vi følger hver dag. Vi vil ikke bytte vores gud ud med nogen anden.
- Har jeres gud hjulpet jer med at opbygge jeres land? – spurgte faderen.
- Ja, det har han, helt sikkert!

– Hvordan er jeres land, rent og pænt? Ligesom vores?

– Nej! Vort land er ikke så velorganiseret som jeres – og ikke så rent og pænt. Vi bruger meget tid på at tjene og beskytte vores elskede gud, derfor vi har ikke så meget tid til at arbejde, som jer. Men vi vil ikke have nogen anden gud!

Sådan lød hans forklaring.

Efter et stykke tid kom den fremmedes kone og børn, og faderen byggede et ekstra hus til dem i skoven.

De boede i skoven, men de arbejdede ikke så meget som faderen og moderen, fordi de tjente deres gud mange timer om dagen. De lærte et nyt sprog, men brugte det kun udenfor huset. Inde i huset levede de på samme måde, som i deres krigsramte land.

De spiste ikke den samme mad, som deres værtsfamilie, deres tøj var også meget anderledes, og deres gud krævede mange, daglige ritualer og handlinger. Så de havde ikke så meget tid til at være sammen med deres værtsfamilie.

Tiden gik, og de snakkede mere og mere om deres gud. De kom til værtfamilien og spurgte, at de ville hjælpe med at bygge et specielt hus til deres gud i skoven.

Og nu har jeg et spørgsmål til dig:

Skal faderen hjælpe denne familie med at bygge et hus til deres gud i skoven?

Skal faderen hjælpe dem med at flytte tilbage til deres land?

eller

Skal faderen hjælpe dem med at flytte til et af de lande, hvor der lever mennesker, som tror på den samme gud?

Hvad skal han gøre? Hvad ville du gøre i denne situation? Hvilken løsning er der bedste?

Skriv til mig, og gør denne historie færdig!

Lignelse 3

Ballerinaen og kaffebønnerne

På en lille ø i det kolde hav var der en stor by. Midt i den store by lå der en gammel teaterbygning. Det var Det Kongelige Teater. I teateret blev der vist mange forestillinger. Om aftenen kom der mange mennesker for at opleve noget smukt – så som teaterstykker, balletforestillinger eller operaer.

En lille ballerina dansede ofte på den store scene. Hun voksede op på den kønne, grønne ø med rapsmarker og svaner. Allerede fra hun var ganske lille, dansede hun ballet. Hun blev optaget på teaterets balletskole, da hun kun var seks år gammel. Hun var en sød, lille pige med langt, lyst hår, som blev samlet i en fin knold i nakken. Hendes store øjne var grønne med brune prikker, og hun havde fregner omkring næsen. Hun dansede med spidse balletsko, en hvid tylsnederdel og lyserøde strømper. Hun var meget tynd, men alligevel en stærk pige.

Da hun var sytten år gammel, dansede hun allerede store roller på teaterets scene. Tusindvis af mennesker kom og så på hende, og i de øjeblikke glemte de alle deres sorger og bekymringer. De havde al deres opmærksomhed rettet mod musikken og den lille ballerina på scenen.

Hun dansede så godt, at aviserne skrev om hende, og TV viste hendes dans. Hun blev berømt udenfor landets grænser – langt fra hendes lille ø. Det eneste hun elskede var at danse ballet og at drikke en god kop kaffe med mælk. På hendes ø var der mange køer, som spiste saftigt, grønt græs, og de gav den bedste mælk i Verden.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.